

'Ik heb mijn familie in Ethiopië proberen uit te leggen dat er dingen zijn waarover ik verdrietig en boos ben, ook al leef ik in een land waar ik materieel gezien alles heb. Zij zien dat als luxeproblemen'

Zenebe Marreevee (25)
geadopteerde zoon van Rob

Rob (links) en Zenebe Marreevee. 'Waar wij last van hebben, is dat anderen het probleem steeds bagatelliseren.'

niet aan voldoen, ook al willen ze het wel. In dat lijf zit zo veel informatie van vroeger, ze zijn al een keer enorm teleurgesteld. Dus hoe meer liefde wij willen geven, hoe spannender het voor hen wordt. Dat is frustrerend als ouder, want je wilt zo graag.'

Het idee om te adopteren ontstond

in de periode dat Rob Marreevee en zijn vrouw Irma bezig waren met kunstmatige inseminatie en ivf. Hoe vaker die vruchtbaarheidsbehandelingen mislukten, hoe serieuzer het plan werd. Ze werkten in die tijd beiden in de jeugdhulpverlening en waren dus niet naïef, zegt hij. 'In het

tehuis waar Irma werkte, kwam ze genoeg geadopteerde kinderen tegen. We wisten dat het lastig zou worden. En toch dacht ik: met veel aandacht, liefde en hulpverlening komt het goed.'

In 2001 reisden ze, na zes jaar op een wachtlijst, naar Ethiopië om twee

broertjes op te halen uit een kindertehuis. Bij de eerste ontmoeting gaf Zenebe zijn adoptieouders een kus, zoals de nonnen hem kennelijk hadden opgedragen, en zei: 'I love you very much.'

Zenebe was destijds 4, werd gezegd. Later is gebleken dat hij vermoedelijk

een jaar ouder is. Zijn broertje Jarra was 1 toen ze naar Nederland kwamen.

De eerste jaren was het wennen en waren er lastige episodes, maar daar hadden ze op gerekend. Op de basisschool ging het met de jongens relatief goed. Rob tegen Zenebe: 'Je leek best gelukkig.'

Zenebe: 'Ja dat was ook wel zo, ik was toen vrij zorgeloos. Ik wilde wel altijd zo Nederlands mogelijk zijn, net als mijn vrienden. Dus ik deed mijn best om heel goed Nederlands te spreken en me zo netjes mogelijk te gedragen.'

Opmerkelijk is dat Zenebe als klein jongetje soms zegt dat zijn Ethiopische vader nog leeft, terwijl zijn adoptieouders was verteld dat de broertjes wees zijn. Maar zes jaar na het vertrek uit hun geboorteland valt er in Nijmegen een brief op de mat met een boodschap van iemand die beweert hun vader te zijn. Hij zat als militair in Eritrea gestationeerd, schrijft hij. 'Toen ik terugkwam, was mijn vrouw overleden en waren mijn kinderen weggegeven aan mensen in Nederland.' In één moeite door vraagt de vader of het mogelijk is wat geld over te maken.

Zenebe: 'En daarmee leer je als kind meteen dat je mensen niet kunt vertrouwen. Want de nonnen in het kindertehuis hadden mij verteld dat mijn vader dood was. Dat is nogal iets om te zeggen tegen een kind, als het niet waar is.'

'Ik geloofde mijn vaders verhaal, dat hij in Eritrea zat. Maar het is natuurlijk helemaal niet zeker dat dat echt klopt. Want er is ook gelogen over mijn leeftijd.'

'Als het heel slecht gaat in een land en je kunt je kinderen naar jouw weten een betere toekomst geven door een leugen te vertellen, dan snap ik dat je dat doet. Maar dan zou ik dat liever weten nu. Het is een beetje jammer, dat je overal aan twijfelt.'

Hoe was het om als ouder die brief van hun biologische vader te lezen?

Rob: 'Vooral Irma was helemaal ontdaan, omdat voor haar heel duidelijk was dat zij alleen kinderen wilde adopteren van wie de ouders waren overleden. We voelden ons behoorlijk besodemieterd. Maar ja, wat moet je? We waren wel blij dat hij niet zei: ik wil mijn kinderen terug.'

Kort daarop heb je hem ontmoet. Hoe ging dat?

Rob: 'Het was een stille man. Ik kreeg de indruk dat zijn zus de adoptie heeft geregeld en hem er een beetje